

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülése
9090 Pannonhalma, Vár 1.

2007/2. sz.

Amikor Jézus fölemelkedett a mennybe, magával vitte emberi természetünket az Atyához. De emberségében vitalitásukkal és szexualitásunkkal, félelmeinkkel, vágyainkkal, szükségleteinkkel és indulatainkkal, erősségeinkkel és gyengeségeinkkel minket is felemelt a mennybe. A liturgia ezt a titkot egy egyedülálló zsoltárversben fejezi ki, amit ezen a napon az alleluja előtt énekel: Így vonul az Úr a Sionból a szentélybe. Felszálltál a magasba, foglyaidat magaddal vitted (Zsolt 68,19). A liturgia... úgy értelmezi Jézus mennybemenetelét, hogy Krisztus minket, embereket, aki önmagunknak vagy a sátánnak a foglyai vagyunk, magával visz a mennybe. A földön gyakran érezzük magunkat börtönben, félelmünk és szomorúságunk börtönébe zárva.

Magunkhoz vagyunk kötve, bele gabalyodunk érzelmeink, szükségleteink és indulataink hullámlásába, bűneinkbe és bűntudatunkba. Tisztázatlan kapcsolatokba, intrikákban keveredünk, és szerepet játszunk. Fennakadunk saját magunk hálóján, büszkeségünkön, amely megtiltja, hogy bevalljuk magunknak az igazat. Testünkhöz vagyunk láncolva, mely sokszor erősen körülzárva tart minket. Jézus mennybemenetelekor ránk tette kezét és szeretetével rabul ejtett minket. Ezzel átalakította börtönünket. Szeretetével magával vitt minket a mennybe. ...

Krisztus a mi börtönünket, sötétségünket, ridegségünket, magányunkat és elidegenedésünket vezette be mennybemenetelekor Isten világába, a mennybe, az isteni szeretet helyére. Oda, ahol magunk fölémelttünk, ott védve vagyunk, ott otthon vagyunk.

Krisztus mennybemenetelének ünnepe új emberképet állít a szemünk elé. Azáltal, hogy Krisztus a mi emberi természetünket is fölemelte a mennybe, isteni méltósággal ajándékozott meg minket. Ebben megmutatja, hogy csak akkor válunk igazán emberré, ha a természetünk túl mer lépni saját magán, a mennybe, ahová Jézus testestül-lelkestül fölemelkedett. Embervoltunk nem önmagába zárt. Ha csak emberségünkre figyelünk, a poklot készítjük elő magunknak. Csak akkor tudunk igazán emberi életet élni, ha hagyjuk magunkat felemelni az isteni világba. Csak Istenben teljeseedik be emberségünk.

Azután nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Szüntelen ott voltak a templomban, és áldották Istent (Lk 24, 52-53). Ezekkel a szavakkal fejeződik be Lukács evangéliuma. Az apostolok nem maradnak lenyűgözve azon a helyen, ahol Jézus elbúcsúzott tőlük. Hazamennek, de már más a közérzetük: örülnek. Ebben az örömben másként tudnak élni és tevékenykedni.

A mennybemenetel élménye a hétköznapi napokba küld minket, ahol élünk és dolgozunk. A mennyországot el kell vinnünk a hétköznapi napokba, oda, ahol a pokol van, ahol az üresség és az értelmetlenség az úr. Az öröm megnyitja a szívünket, hogy emberekkel találkozzunk. Szárnyakat ad, hogy kedvvel és fantáziával lássunk a munkánkhoz. Ha emberek ebben az örömben élik meg hétköznapijainkat, akkor mindazok fölött, akikkel találkoznak, megnyitják az eget.

Anselm Grün: Éld a húsvét örömét!

